

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Scrisoare patriarhicească I. P. Sf. Patriarh	6. Cronica Externă N. Cazacu
2. Cuvântarea I. P. Sf. Patriarh pentru Prof. Gh. Țițeica	7. Circulara pentru carnele C. F. R. ***
3. Predica la Radio Pr. Marin C. Ionscu	9. Parohii vacante ***
4. Organizarea tinerimii ***	8. Daruri Mulțumiri ***
5. Cronica Internă ***	10. Cărți noi ***

Scrisoare patriarhicească

către clerul și poporul creștin din orașul Ploești, cu prilejul Misiunii ortodoxe,
organizată pentru zilele de 20-23 Martie 1930.

Tubiții Mei fii sufletești!

Am rânduit, ca un grup de preoți din București—sub conducerea P. S. Nostru Vicar Arhiepiscopesc Titu Simedrea Târgovișteanu — să vină în zilele de 20—23 Martie 1930 în orașul vostru și să vă aducă cuvânt de învățătură, de mângâiere și îndemnuri creștinești.

Știm că preoții Ploeșteni se ostenesc cu înțelepciune și stăruință întru îndeplinirea misiunii lor de păstori duhovnicești; cunoaștem buna dispozițiune a organelor de cărmuire civilă și prețiosul ajutor moral și material, pe care totdeauna l-au dat bisericii Noastre din Ploești și județul Prahova; și nu Ne îndoim, că eforturile depuse de unii ca și de alții—în ce privește creșterea puterilor spirituale ale poporului creștin — au putut rodi roade binecuvântate

de Dumnezeu iubirii și al îndurărilor fără hotar.

Dacă multe Noastre ocupațiuni Ni-ar fi dat răgaz, Noi înșine am fi venit în mijlocul iubitului Nostru popor creștin Ploeștean, pentru a binecuvânta munca desfășurată până acum și a ruga pe Dumnezeu să îmulțească nădejdele de mai bine pentru viitor ale tuturor fiilor Noștri duhovnicești drept credincioși.

Trimitem însă pe prea iubitul Nostru Vicar, Titu Simedrea Târgovișteanu, care împreună cu preoții ce-l însoțesc, vă va aduce cuvântul Nostru și vă va face cunoscută dorința Noastră, ca nimeni să nu înceteze nicio clipă a-și da partea sa de muncă devotată și din inimă curată la întărirea sufletească a celor de-un neam și de-o lege.

Jubiții Mei fii duhovnicești!

E timpul postului mare, în care tot creștinul primește din partea Bisericii chemarea sfântă de a se pregăti cât mai desăvârșit pentru praznicul cel mare al Invierii Domnului. Slujbele frumoase de peste zi și de seara, rânduite a se ține, în tot acest timp, vorbesc în chip puternic sufletului creștinesc de nemărginita iubire a Tatălui ceresc și despre nevoia, ce are fiecare om, de a-și împăca conștiința prin singurul mijloc oferit de sfânta noastră biserică, mijlocul tainelor sfințitoare.

Folosesc acest prilej fericit ca să vă îndemn cu dragoste de Păstor al vostru, să îmbrățișați cu toată inima chemarea ce vi-se face și să căutați în leacurile sigure ale bisericii tămăduirea ranelor sufletești, făcute de nevoile vremii și de luptele cu dușmanii nevăzuți ai crucii, duse firește de fiecare creștin.

În așteptarea bunelor rezultate, ce veți dobândi din unirea puterilor voastre cu străduințele misiunii ce Vă trimit, — Vă binecuvîntez cu binecuvîntări patriarhicești; și rog pe bunul Dumnezeu să reverse asupra tuturor harul Său sfințitor și dătător de lumină spre cele de lipsă vieții obștești ca și individuale, și să Vă curețe prin puterea sfintelor sale învățături și Taine sufletele voastre de buni creștini, ca să puteți ajunge și serba nu numai în deplină sănătate, ci și cu deplină curățenie și vrednicie sfântă și marea zi a Invierii Celui-ce zilnic ne îndeamnă la iubire și bună înțelegere frățască pe acest pământ plin de răutăți.

Al vostru părinte de tot binevoitor.

Miron
Patriarh

CUVANTAREA

I. P. S. Patriarh-Regent MIRON la sărbătorirea profesorului universitar Gh. Țițeica, savant matematician.

Iubiți ascultători,

Istoria cunoaște cazuri, că un popor mai mic, dar cult, sau o ramură mică a unui popor mai mare, a cucerit sufletește — și apoi a devenit stăpân — asupra unui popor mare, dar inferior în cultură.

Deci putem constata faptul, că un nivel superior de cultură este o condiție esențială nu numai pentru buna îndrumare a maselor largi ale poporului, din care facem parte, ci și o condiție de căpetenie pentru stăpânirea spre mulțumirea generală a cetățenilor unei țări, care are și câteva milioane de cetățeni de alte obârșii etnice.

Noi, Românii, am avut chiar și numai în vechiul regat o puternică clasă de intelectuali cu temeinică cultură atât generală, cât și cu adânci cunoștințe în diferitele ramuri ale științei, încât unii din cei din urmă au devenit chiar personalități cu renume mondial. Între aceștia numărăm cu mândrie și pe d. profesor Țițeica, care ne face cinstea a fi invitat, ca — dela înălțimea „Sorbonei“

din Paris — să contribuie cu luminile sale de vestit matematician la clarificarea unor grele probleme din acest domeniu și la dezvoltarea progresivă a științelor matematice.

Astfel lucrările d-sale asupra suprafețelor „S“, care în străinătate poartă chiar numele de „suprafețe Țițeica“ cât și teoria rețelelor, făurite de eminentul nostru savant, au atras o deosebită glorie științifică asupra profesorului Țițeica, cât și asupra neamului nostru, deschizându-i, astfel, și prin acest caz poarta de intrare în rândul popoarelor creatoare de cultură universală.

Bărbații, cari s'au aprofundat cu mintea lor în adâncul problemelor științifice, se îngădesc — de regulă — în rigiditatea domeniului lor, care le leagă toate preocupățiunile și toată energia; ba unii — scoși din cercul acestui domeniu științific — sunt stângaci și neorientați.

Profesorul Țițeica este o excepție. El găsește timp și pricepere a fi și un abil și harnic propoveditor al culturii generale în masele mari ale poporului dela orașe și sate,

încât de zece ani este chiar sufletul activității, ce o desvoltă pe acest teren, cu foarte laudabile succese, asociația culturală cunoscută sub numele „Casele Naționale“.

Sute de mii de cetățeni i-au ascultat interesantele expuneri asupra celor mai variate chestiuni culturale, economice, artistice, bisericesti, sociale și din toate domeniile, apte a da poporului o bună călăuză sufletească pentru viață.

S'ar părea, că asemenea propagandă e lucru ușor, pe care-l poate face orice cărturar; dar, din contră, e un mare și greu meșteșug, pe care-l poate exercita cu succes numai un intelectual, care cunoaște perfect limba poporului și mentalitatea lui, ca să știe legă atenția ascultătorilor.

Am asistat adeseori la ședințe de propagandă culturală, unde toată truda oratorilor era zadarnică, fiindcă vorbeau într'o limbă pășărească, neînțeleasă și fără iscusința procedurii pedagogice a ști evoca în sufletul ascultătorilor acele idei aperceptive, de cari să legi cunoștințele nouă, ce dorești a le populariza.

„Casele Naționale“ și pricepuții lor muncitori și-au însușit această artă de popularizare, de aceea cuvântul lor prinde, câștigă, mișcă și are succese apreciate de toți. Ase-

menea inițiative cu experiență trebuiesc ajutate de toți, căci ele vor da rezultate superioare oricărei oficialități „culturale“, rigide și seci.

Atenția mea, absorbită de mulțimea grijilor, ar fi putut să scape din vedere activitatea atât de vrednică de laudă, dar plină de modestie, a profesorului sărbătorit azi.

Dar, ca unul carele în curs de aproape 4 decenii am cheltuit cel puțin jumătate din energia ființei mele — ca dascăl, preot și ierarh — pentru asemenea propagandă culturală, am urmărit munca „Caselor Naționale“ și a distinsului lor conferențiar.

Astfel — atras de farmecul acestui meșteșug practicat de mine, am ținut să particip la această serbare, și să-mi unesc glasul meu cu glasul miilor de ascultători ai instructivelor sale conferințe, și să-l disting pe valorosul nostru profesor Țițeică cu expresia sentimentelor noastre de stimă, de recunoștință și de iubire și — cu patriarhicești binecuvântări — să-i doresc, ca, sănătos, vesel și zâmbitor, cum îl știm, să ne fie încă mulți ani îndrumător și pildă de exactitate, conștiinciozitate, modestie, de altruism, de patriotism, de cinste și de muncă, cu un cuvânt pildă vie de bun și vrednic român și creștin, spre folosul țării și al neamului.

P R E D I C A L A R A D I O

„Eu sunt calea, adevărul și viața“.

Ioan XIV, 6.

Fraților,

Multe și felurite sunt drumurile în viață! Poteci și cărări numeroase se încrucișează și împânzesc fața pământului întreg!

Omul străbate de grab toate cărările lumii, fie drepte fie strâmbe!

Intr'una din zile călătoream cu trenul. Abia pornirăm din stație și deodată o biată femeie bătrână începu să se vaite: „Am pierdut biletul! Ce să mă fac, săraca'n de mine!“

Șeful de tren precum și toți călătorii căutară cu deamănuntul aproape tot vagonul, dar n'a fost chip să-l găsească! Ce sbucium! Ce frământare! Câtă fierbere pentru un bilet de călătorie, valabil numai pentru o zi!

Se îngrijorează oare cineva dintre voi,

ascultătorilor, pentru călătoria cea mare a veșniciei?

Caută oare vreunul dintre voi calea însemnată de însuși Dumnezeu pentru fiii oamenilor?

Se sbate oare inima cuiva cu găsirea mijloacelor celor mai potrivite pentru această grea și nesfârșită călătorie?! Regret mult, iubite frate, că depărtarea ne desparte și nu mi lasă puțința să-ți citesc pe față tresărirea cugetului tău curat, stârnită de aceste neașteptate și serioase întrebări!

Numai graiurile Psalmistului te pot ancora sufletește în aceste clipe sguduitoare:

„Cercetează-mă, Doamne, și cunoaște cugetele mele și vezi de este calea rea în mine și du-mă în calea cea veșnică!“ Psalmul 139, 23, 24.

Viața omului pe pământ nu este nici o

zi de sărbătoare și nici una de lucru. Ea este o datorie de împlinit nu o plăcere de sorbit!

Scopul acestei vieți este o școală unde înveți să trăiești veșnic!

Numai atunci calea omului, va fi dreaptă și curată, când o va ține după cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 119, versul 9), care este adevărul.

Nu numai omul se îndreaptă către Dumnezeu ci vine și Dumnezeu la om. Scopul călătoriei Domnului nostru Iisus Hristos în lume este zugrăvit prin următoarele cuvinte: „Eu am venit ca lumea *viața* să aibă și mai mai mult să aibă. „Ion X, 10.

Sunt mai multe căi: Căile omului și căile lui Dumnezeu! (Psalmul).

„Calea netedă a dreptului“ Isaia 26, 7.
„Calea păcătosului ce se va pierde“.

„Calea necunoscută a păcii“ Isaia 59, 8.

„Calea vieții și calea morții“ Ieremia 21, 8!
Iată pricina pentru care Mântuitorul se scoboară din nourii cuvintelor și din înălțimea gândurilor abstracte în însăși aria vieții omenești și ne spune cu vorbe simple, dar robuste: „Eu sunt *calea, adevărul, și viața!*

Ne vom osteni astăzi să ne deslușim aceste cuvinte și să desprindem din ele învățăturile trebuitoare.

Mântuitorul spune: „Eu sunt *calea*“. El nu zice: eu sunt o cale, ci apasă pe cuvântul cale și zice calea, adică o singură *cale*.

A umblă în calea Domnului, însemnează „a căuta numele Lui“ (Psalmul 82,18), „a căuta fața Lui“ (Psalm 26,8), „a căuta poruncile lui“ (Psalmul 45,94), „a căuta cuvântul lui“ (Mateiu VI, 33), „a căuta puterea lui“ (Psalmul 104,4), a căuta slava Lui“ Ion V, 44.

Mântuitorul Iisus Hristos este calea împătătească, care te duce și te conduce la Casa Tatălui Ceresc. El nu numai că te călăuzește, dar te și poartă.

Pașii omului stau pe nisipul vremii, gata să se cufunde. Măine urmele picioarelor lui vor rămâne, dar el s'a dus—unde? în veșnicie!

Credinciosul are două chipuri de a umblă: umblarea „potrivit cărnii“ și umblarea „potrivit spiritului“ (Romani VIII, 1).

O femeie evlavioasă mergea într'o zi pe stradă. Un tânăr îi iese în cale și-i trimete de departe mai întâi priviri dulci, apoi zâmbete prletenești, iar mai în urmă semne mrejuitoare și șoapte amăgitoare.

Credincioasa mergea senină fără să dea

nici cea mai mică atențiune încercărilor copilărești ale acestui necuviincios drumeț.

Tânărul nostru îndrăzneț în loc să se rușineze și să-și recunoască pasul său scrântit, s'a simțit încurajat de bunătatea ce se desemnă pe fața evlavioasei călătoare, se apropie de dânsa și-i zise fără înconjur:

— „Doamnă, dați-mi voie să vă însoțesc“.

Femeea, grăbindu-și pașii, îi răspunse liniștit:

— „Fii bun și iartă-mă! Nu pot, fiindcă nu sunt singură“.

Tânărul îi șopti apoi în chip discret:

— „Cum nu sânteți singură, doamnă?! Eu nu văd pe nimeni în cale“.

— „Înțelege-mă, frate, — zise din nou credincioasa — nu merg niciodată singură. Eu umblu totdeauna însoțită de cineva pe care dumneata nu-l vezi, fiindcă până acum nu te-ai învrednicit să-l cunoști“.

— „De cine? zise enervat bietul tânăr apăsător de înfierbințelile cărnii.

— „De Dumnezeu, iubite frate! zise blajina călătoare.

Tânărul și a înghițit fără să vrea chinina acestui răspuns, care nu numai că i-a potolit frigurile cărnii, dar i-a îndreptat pașii în viitor pe calea spiritului.

Ascultătorule! Tu ce fel de umblare ai? Umblă tu potrivit *cărnii*, sau umblă potrivit *spiritului*?

Nu uită cuvintele sfântului Apostol Pavel: „Dar eu sunt de **carne**, vândut sub păcat“. (Romani VII, 16; XII, 14).

Suntem robii păcatului, iubitul meu frate, și ceea ce e mai dureros: sântem *robi vânduți*. Este mare deosebire între robi *născuți* și între robi *vânduți*.

Robul născut n'a gustat niciodată din dulceața libertății. El a simțit din fragedă copilărie cătușele și lanțurile și s'a deprins cu ele. Robul vândut a cunoscut o bună bucată de vreme toate înlesnirile și toate roadele libertății — așa încât pentru el robia e mult mai amară și mult mai apăsătoare.

În starea aceasta de vânzare și de robie a păcatului ne asvârle carnea noastră.

Robia cărnii și a păcatului pun pe om în neputință de a pași spre bine. Proorocul Ieremia zice în această privință: „Au poate Etiopianul să-și schimbe pielea lui? sau pantera petele sale? Atunci veți putea și voi să faceți bine, voi cei ce sânteți deprinși a face răul“. (Ieremia XIII, 23).

Iată de ce Însuși Dumnezeu îmbracă trupul omenesc, „fiind descoperit în trup“ (I Timoteiu III, 16).

Iată de ce „Dumnezeu se uită la inima noastră, iar omul se uită numai la fața noastră“. I Samuel XVI, 7.

Iată de ce noi înși-ne trebuie să ne boțzăm și să ne îmbrăcăm în Domnul nostru Iisus Hristos.

Calea noastră este Hristos! Umblarea noastră să fie în Iisus Hristos.

„Cum ați primit pe Hristos Iisus Domnul, Într'însul să și **umblați**“. (Coloseni II, 6).

II

„Eu sânt *Adevărul*“, zice Domnul nostru Iisus Hristos.

Calea pe care Mântuitorul ne-o deschide spre Ceruri este urzită din *adevăr* și bătută pe *adevăr*.

Sufletul omenesc însetează după adevăr și se întreabă într'una despre adevăr.

— „Ce este adevărul“? întrebă Pilat pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Însetezi și tu, iubite ascultător după adevăr și vrei să l afli?

„Evanghelia este adevărul adus de Iisus Hristos“ Ioan IX, 17.

„Iisus Hristos era plin de adevăr“ (Ion I, 14), „grăia adevărul“ I Petru II, 22 și „a venit să mărturisească adevărul“ Ion XVIII, 37.

Mântuitorul însuși zice despre sine: „Eu sunt *adevărul*“, iar nu un adevăr oarecare, ci singurul *adevăr*.

O biserică fără ferestre, o față fără ochi, o câmpie fără flori, un alfabet fără vocale, un continent fără râuri, o noapte fără stele, un cer fără soare — toate acestea nu sunt așa de triste ca o lume fără Evanghelie sau ca un suflet fără Hristos.

Adevărul și dreptatea omenească se măsoară cu diferite cumpene: Avem de pildă dreptatea juridică, pe care o vedem imprimată pe coalele timbrate ale tribunalelor pământeste sub chipul unei fecioare păgâne, care stă legată la ochi și cu cumpăna în mână.

De câte ori minciuna și nedreptatea nu se furizează oare în cumpăna aceasta a judecătorului?!

Mai avem o dreptate și un adevăr care se măsoară cu cântarul neguțătorului din colț. Ei bine! Cumpăna aceasta este foarte bogată în greșeli; însă nu știm cum se face

că mai totdeauna greșește spre câștigul stăpânului și spre paguba clientului!

Un alt cântar omenesc este cumpăna de precizie a farmacistului. Nu știm cum se face că această balanță deși este grijulie și susceptibilă față de cea mai neînsemnată doză de medicamente, nu rare ori este susceptibilă de erori din pricina atențiunii distrase sau mai bine zis a neatențiunii mânuitorului ei.

O altă cumpănă omenească menită să drămuiească nevoile vieții noastre omenești, este cumpăna *giuvaerului* încărcată de obiectele de podoabă ale celor scăpătați în prăpastia mizeriei aceste vieți.

Își închipue oricine cât de rar s'ar strecură dreptatea, adevărul și cinstea într'un asemenea cântar de japcă!

Desnădăduit și isbit de toate minciunile, erorile și strâmbătățile dreptății omenești, sufletul nostru se îndreptează spre adevărul veșnic și spre dreptatea cerurilor și punându-și toată nădejdea spre Domnul și în Domnul, exclamă în graiu de rugăciune: „Numai dreptatea Ta Doamne rămâne dreptate în veac și cuvântul Tău *adevărul*“.

Și calea și adevărul sprijinesc și susțin viața. De aceea Domnul nostru Iisus Hristos ne spune al treilea cuvânt: „*Eu sunt viața*“.

Strigătul după viață străbate felurit lumea și firea întreagă. Ce este oare strigătul porumbelului, care se sbate zadarnic în ghiarele eretelui, decât un strigăt după viață?!

Cât de mișcător este tabloul unei căprioare căzută în genunchi cu privirea mută și înlemnită în fața vânătorului, care stă gata să-i răpue viața ei sprintenă și veselă! De câte ori vânătorul nu se înduioșează până la lacrimi și nu cruță viața ei fragedă!

Strigătul după viață răsună primăvara din păduri, vara din holdele coapte, iar toamna și iarna din tristețea cârdurilor de cocoare călătoare!

Strigătul după viață svâcnește în piepturile oamenilor și Mântuitorul se și roagă chiar pentru rămânerea cât mai îndelungată a ucenicilor Săi în lume și în viață:

„Tată, nu mă rog ca să-i *iei din lume*, ci ca să-i păzești de cel rău“.

Lui Dumnezeu nu-i place moartea, ci viața: „Căci eu nu am plăcere de moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu: de aceea *intoarceți-vă și trăiți!*“ Ezechiel XVIII 32.

„Chiar dacă maica și-ar uită de viața pruncului dela sânul ei, eu tot nu te voi uită

pe tine, fiul meu“, zice Domnul prin graiul proorocului Isaia 49, 15.

Hristos este viața noastră, iar viața noastră trebuie să fie așa de curată și de limpede în cât să fie „epistola lui Hristos, pe care s'o cunoască și s'o citească toți oamenii“. II Corinteni III, 2.

Poți tu spune așa ceva despre viața ta? Te-ai gândit tu serios la acel ce și-a jertfit viața Sa pentru viața noastră?!

Ți-ai ales tu o țintă înaltă pentru viața ta?!

Trecând într'o zi pe lângă o prăvălie de păsări cântătoare, m'am oprit câteva momente, să privesc la mititelele creaturi, cari nu stăteau locului o clipă. În fereastra prăvăliei se aflau un număr de colivii, în care erau închise nevinovatele păsărele.

O colivie, în care era o roată, îmi atrase atențiunea îndeosebi. În colivia aceasta, era două păsărele galbene. Roata din colivia lor se învârtea mereu, iar ele săreau neîncetat de pe o spiță pe alta. Tot sărea și tot acolo erau, căci roata se învârtea mereu, în jurul osie sale!

Mulți oameni au o astfel de ideie despre viața lor. Roata timpului se învârtește mereu, iar ei calcă de pe o spiță pe alta, făcând într'una aceleași lucruri.

Luați spre exemplu un tânăr oarecare. Iată-l ajuns la vârsta când își poate câștiga pâinea cea de toate zilele.

Se scoală dimineața, se spală, se îmbracă, mănâncă și merge la lucru. Când își termină orele de lucru vine acasă.

Așa va face mâine, poimâine și așa mai departe.

Acest tânăr la un timp anumit se va căsători și va avea copii. Copiii lui vor face ceiace a făcut tatăl lor.

Vor avea și ei familii, iar copiii lor vor face cele ce au făcut părinții, moșii și strămoșii lor!

Aceasta însemnează, din nenorocire, viața pentru prea mulți oameni!

Pururea aceeași roată a timpului, care se învârtește mereu!

Așa se scurge oare, ascultătorule, și viața ta?!

Dacă așa este, află astăzi că duci o viață secetoasă, uscată, plictisitoare și legată de pământ! Trezește-te din această rătăcire și ridică-ți ochii spre Ceruri spre cel ce „ne-a

urzit viața“, Geneza II 7, spre Cel „ce păstrează viața“ II Timoteiu. IV, 10, spre cel care „ține în mâna Sa viața“, Deuteronomul 32, 39, spre cel care El însuși este **viața!**

Mântuitorul nu ne spune azi: Eu sunt calea; mâine: eu sunt adevărul și poimâine: eu sunt viața, ci ne spune deodată: Eu sunt *calea, adevărul și viața*, fiindcă a vrut să ne arate dela început că El este *calea căilor, calea adevărului și calea vieții*.

Eu sunt calea, creștine, pe care tu trebuie s'o urmezi. Eu sunt adevărul pe care tu trebuie să-l cauți și să-l crezi. Eu sunt viața pe care tu trebuie s'o râvnești și s'o capeți.

Eu sunt calea fără de prihană!

Eu sunt adevărul infalibil.

Eu sunt viața nesfârșită.

Eu sunt calea cea mai dreaptă.

Eu sunt adevărul suprem.

Eu sunt viața fericită.

Fericitul Augustin leagă astfel aceste trei cuvinte: *Calea adevărată a vieții*.

Calea lui Iisus este calea de sânge:

Domnul Crucei.

Crucea este arborele vieții.

Semnul *Crucei* este adevărul *șintuit*, este adevărul *trăit*.

Poporul Indian se închină înaintea unor arbori sfinți. Multe din drumurile lor sunt împodobite pe o parte și pe alta cu șiruri de asemenea copaci sfinți. Orice credincios, care și ia curajul să treacă pe sub frunzișul acestor alei sfințe, trebuie să meargă *drept la drum*, să grăiască numai adevărul, să nu spună nici o minciună și să respire duhul adevăratei vieți.

Ascultătorilor! Pomul nostru sfânt înaintea căruia trebuie să ne plecăm genunchii este pomul vieții: sfânta Cruce.

Sfânta Cruce ne arată *calea*: S'o urmăm!

Sfânta Cruce ne vestește *adevărul*: Să-l sorbim.

Sfânta Cruc ne dăruiește *viața*: S'o primim.

„Ferițiți vor fi cei cari fac poruncile lui (Iisus), ca să aibă drept la arborele vieții și să intre pe porți în cetate“. Apocalipsă XXII, 14.

Intr'un gând să strigăm cu toții: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai adevărurile vieții veșnice!“ Ion VI, 68 Amin!

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica «Sf. Ștefan Cuibu cu Barză»

ORGANIZAREA TINERIMEI. — SFINȚIREA DRAPELELOR

Școala s'a născut din Biserică, de aceea în limbajul poporului nostru școala este numită la figurat *fiica bisericeii*. Aceste două instituțiuni ale sufletului românesc, în curs de multe veacuri, au fost una; iar după ce școala a ieșit din tinda bisericeii au rămas nedespărțite în acțiunea lor pentru făurirea sufletului de creștin și pentru trezirea conștiinței naționale. Terminând băieții creștinilor cursul primar, biserica își deschidea brațele de mamă iubitoare și primea pe adulți la cursurile duminicale de repetiție sau de catehizație, unde se cimentau și se amplificau învățăturile evanghelice, se înnoiau cunoștințele din istoria neamului, se împărtășeau din comoara neprețuită a literaturii poporane și își înveseleau sufletele cu melodiile, cântărilor bisericești și naționale.

Era o organizare a tinerimei — veți zice primitivă — dar era curată: *creștinească și românească*. În timpul din urmă cu bucurie am văzut cum în diferite provincii ale Bisericeii noastre ortodoxe tinerimea s'a organizat în societăți sub denumirea de: „*Sf. Gheorghe*“ purtătorul de biruinți și altele pentru înviorarea și întărirea sănătății sale morale și fizice. Toate aceste societăți și organizații își desvoltă modesta lor activitate sub drapelul evangheliei lui Hristos.

Dar oamenii [din zilele de acum nu să mai mulțumesc cu întocmirile bătrânești, cari, zic ei, nu mai corespund „spiritului vremii“. Adevărul însă e, că aceste întocmiri cu duhul lor creștinesc, de pace și de înfrățire prin dragostea pentru Hristos, nu corespund scopurilor urmărite de diversele partide politice. Pentru a-și asigura dominațiunea politică au apelat la sufletele nevinovate ale tinerimei organizându-le în cohorte de voinici. După cum *reclama* este sufletul comerțului, tot asemenea *ordinea* este sufletul unui regim al legalității. „*Ordo est anima rerum*“. Pătruns de acest adevăr, guvernul legalității trebuia să se preocupe de asigurarea ordinei, mai ales acum când pământul românesc se resimte de undulațiunile unor mișcări centrifugale. Și cum ordinea publică nu i se părea deplin garantată prin instituțiunile paliative, cum sunt: *Biserica, școala, administrația, justiția, jandarmeria, poliția și armata*, s'a văzut necesitat să recurgă la crearea unui

factor mai forte, la organizarea *banderiiilor* de voinici. Tot ce este a mai fost și va mai fi Nimic nou sub soare. Organizații similare am întâlnit în Ardeal, în timpul imediat după proclamarea unirii politice, sub denumirea de „*gărzi naționale*“, cari în scurtă vreme au ajuns spaima satelor ardelenene și cari abia au putut fi desființate prin intervenția armatei române.

Un negustor căzut în faliment fraudulos își schimbă numai firma și continuă a-ți vinde aceiași marfă proastă. Bandele au reapărut pe piața vieții publice cu prilejul alegerilor generale din 1928, sub democratica poreclă de „*gărzi cetățenești*“ compromițând, prin ororile săvârșite, principiul alegerilor libere precum și popularitatea reală a noului guvern. Năraviții tranșeelor și bătăușii satelor și târgurilor fiind în descreștere, un partid politic prevăzător are datorința să-și creeze *sucreșcența* necesară. Astfel s'a ajuns la ideea bizară de a organiza „voinicii“ satelor, după modelul ungarilor, cari spre a eluda dispozițiile tratatului dela Trianon, în ce privește contingentul armatei, au constituit pe baze militariste societatea tinerilor adulți sub numirea de „*levente*“ Precum vedeți ungarilor prin organizarea și educația militară a tinerilor adulți urmăresc un scop patriotic, al cărui obiectiv e, în caz de război, înfrângerea puterii armatelor române, pe când organizarea „voinicilor“ — după mărturisirea proprie a vătafilor, și după litera statutului publicat și iscălit de șeful unui partid politic, *nu se face în folosul țării, ci pentru întărirea unui partid politic*. Inregimentarea tinerimei în cadrele unui partid politic și angajarea ei în vâltoarea luptelor interne dintre partide, *constituie o crimă națională*. O tinerime, care luptă exclusiv pentru scopurile unui singur partid, își irosește energia și capitalul idealist astfel, că în ceasuri de grea cumpănă, nu mai e capabilă să aducă suprema jertfă pentru țară. Din organizarea voinicilor va rezulta o desagregare sufletească a generațiilor viitoare, deci o slăbire a puterii noastre de rezistență. Iată cum „voinicii“ conlucră la realizarea scopului urmărit de „levenți“ unguri. După modelul „voinicilor“ suntem siguri că în curând se vor organiza voinicii *rutenilor, a ungarilor,*

a sașilor, a evreilor și așa mai departe, spre consolidarea și înflorirea patriei române!??

Dar ce caută Pilat în Credeu? Ce legătură are această organizație cu viața bisericească și cu atitudinea preoțimei în viața politică? Apoi: iată legătura. Prima cohortă de voinici s'a constituit pe Câmpia Libertății de lângă *Blaj*, unde un preot cu crucea'n mână le-a luat jurământul de fidelitate *cătră partid*, — nu cătră Rege sau cătră Țară, — un alt preot, canonicul „foraneu“ *Victor Macaveni* le-a ținut o cuvântare înflăcărată, îmbărbătându-i la acte de vitejie pentru partid. Insuși Mitropolitul uniților I. P. S. Sa *Vasile Suciu*, s'a deranjat, ca prin prezența sa să binecuvinteze și să consfințească aceste cete de desagregare sufletească. Iar seara le-a oferit un ospăț în reședința mitropolitană. Înțelegeți acum legătura? Dibăcia iezuită s'a verificat și de astă dată. Castanele au fost scoase din foc de cătră un preot ortodox, asistat de cătră doi miniștri ortodocși. Povestea cu pădurea și toporul se repetă mereu.

Vedeți *biserica unită*, în frunte cu șeful ei spiritual, împreună cu toți consilierii lui, înhămați la carul politic al unui partid! O coborâre a bisericeii pe arena luptelor politice de partid, atât de manifestă, încă nu s'a pomenit!

Când Sfântul Sinod al Bisericii ortodoxe române a desaprobat luarea jurământului politic dela Alba Iulia și a ordonat preoțimei, ca în viitor, să se abțină de la acte și manifestații politice de partid, a fost atacat cu ultima vehemență, iar înalții ierarhi au fost terfeliți în modul cel mai trivial. Aceasta fiindcă biserica ortodoxă română e „*biserica dominantă*, în statul român! Iar când șeful bisericeii unite, împreună cu întreg Capitlul (Consiliul arhiepiscopesc) se coboară și să vânzolesc în arena politică pentru interesele unui singur partid politic, presa liberă și independentă nu suflă un cuvânt.

*

Ce atitudine să observe preoțimea română ortodoxă față cu sfințirea steagurilor! În Biserică avem *icoanele și praporii*, pe cari le sfințim și cu cari ieșim la slujbele și la procesiunile noastre religioase. În viața statului avem *drapelul național*, pe care jură recruții și sub cutele căruia ostașii își apără integritatea teritorială a țării și onoarea națională. Pentru cinstea drapelului ori când

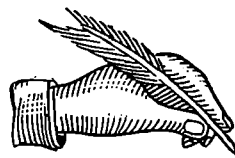
aduc suprema jertfă: viața. Armata are drapelul național pe regimente. Aceste le sfințim; când trec prin fața noastră ne descoperim capetele, în semn de cinste deosebită. În zile de mari sărbători naționale arborăm drapelul național pe toate edificiile publice, iar în zile de jale națională le învelim cu stofă neagră, în semn de doliu.

Am văzut apoi pe *meseriași*, constituiți în *bresle* având fie care breaslă drapelul propriu. N'am auzit și nu cunoaștem însă partid politic, la noi, ori în străinătate, care să aibă drapelul său, diferit de drapelul național. Drapelul unui partid politic și a tuturor organizațiilor, cari îi aparțin, constă din *ideile*, cari îi alcătuiesc doctrina, pentru realizarea cărora luptă, în marginile legii.

Biserica e depozitara patrimoniului sacru al *Evangeliei* lui Hristos și slujbele ei sunt întocmite pentru propăvăduirea și realizarea iubirii, a păcii și a dreptății între oameni, Biserica nu poate cere pogorârea darului Duhului Sfânt asupra unor obiecte, prin ajutorul cărora se propagă ura și desbinarea între frați. Dovadă cei zece morți, în alegerile județene abia trecute.

Să nu luăm numele lui Dumnezeu în deșert.

„Din Cronica Romanului“

PUBLICAȚIUNE, pentru preoți și popor.

Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, prin Deciziunea Ministerială Nr. 19.749/924, a acordat dreptul Sfintelor Mitropolii și Episcopiei de a elibera autorizațiuni pentru apeluri la contribuția benevolă a publicului numai pentru construirea, repararea sau amenajarea bisericilor, așezămintelor bisericesti, autorizațiuni de colectă cari nu vor putea fi eliberare de către Sfintele Mitropolii și Episcopii decât sub forma de condici pantahuze și pentru a circula numai în cupriusul eparhiei respective.

Arhiepiscopia Bucureștilor.

C R O N I C A I N T E R N A

Miron,

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh a toată România,

către

Prea Cuvioșii Stariți și Starite și toți cuvioșii monahi și monahii frați și surori petrecători în Sfintele Mănăstiri din cuprinsul de Dumnezeu păzitei noastre Eparhii.

În Biserica creștină, monahii au fost socotiți întotdeauna, ca Statul Major sau mai bine zis, garda de onoare, care în vremuri de răstribite, în vremuri de desbinare și neînțelegere, veghiază, ca adevărurile ei dogmatice, precum și Organizația și Administrația date Bisericii de Intemeetorul ei nevăzut, să rămână neclătite pe temeliile așezate de Ejl.

Și în trecutul de mare glorie al creștinismului, călugării au răspuns cu toată vrednicia și chiar cu prisosință, acestor titluri și așteptări; fiindcă n'a fost dispută religioasă, sau vreo reacțiune a Bisericii împotriva vreunui atac îndreptat în contra adevărilor ei fundamentale, în care să nu se fi ilustrat un călugăr.

Învățătura, organizația și administrația Bisericească odată fixate, prin concursul și contribuția mai ales a călugărilor, a urmat un lung răstimp de liniște și pace, care în deosebi în Biserica Ortodoxă de răsărit, mult timp ferită de invaziile și năvălirile barbare, prin scutul și protecția Impăraților Bizantini, a adus cu sine lăncezala și degenerarea călugărilor, luptători și apărători ai Bisericii de altă dată.

Pe această pantă se găsea călugăriismul ortodox la cucerirea Imperiului Bizantin de către turci. Și apoi robia amară și grea a întreg Răsăritului, care a urmat acestei cuceriri a complectat și desăvârșit opera de decădere a călugăriismului ortodox, începută cu încă mult mai înainte.

Așa încât, ereziile și sectele moderne, alimentate din belșug de către dușmanii de moarte ai creștinismului și care în zilele noastre au început a împânzi și măcina unitatea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, o găsesc descoperită și lipsită de cei mai devotați și curagioși soldați ai ei.

Preoțimea noastră de mir, cu toată pregătirea relativ destul de bună, din pricină că

în lucrul ei, pentru luminarea, apărarea și propășirea Bisericii lui Hristos, este întrucâtva stânjenită de greutatea familiare și alte îndatoriri sociale legate de această stare, n'ar putea fi întotdeauna și îndeajuns la înălțimea chemării ei, așa cum ar putea fi călugării, care prin însuși votul lor, sunt totalmente deslipeți, de toate cele ale veacului acestuia.

Din nenorocire, acești soldați aleși, devotați și desinteresați ai Bisericii, care ar trebui să fie călugării, nu pot fi lansați pe front, din pricină că le lipsește pregătirea și armătura sufletească trebuitoare.

De la începutul păstoriei Noastre, ne-am dat seama de ce ar putea face călugării, în aceste vremuri de frământare și sete religioasă și de aceea gândul Nostru s'a îndreptat cu deosebită atențiune și nădejde spre Sfintele Mănăstiri.

Am dorit cu toată căldura inimii Noastre, să vedem monahismul nostru românesc refăcându-se și îndreptându-se cu pas grăbit spre virtuțile și darurile sufletești din epoca de aur a creștinismului, când ei au înscris cele mai frumoase pagini din Istoria Bisericească. Dorința Noastră aceasta este cu atât mai vie și mai arzătoare, cu cât astăzi, Duhul Satani, sub chipul Anticriștilor sectanți și a materialismului neînfrânat, izbind cu târnăcopul la temeliile Bisericii Domnului, Eja simte mai mult ca oricând, nevoie de entuziasm, abnegațiunea și eroismul celor mai aleși fii și profeți ai Eji, care prin însăși firea lucrurilor și acum și întotdeauna, vor trebui să rămână tot călugării.

În acest scop, dintru început am căutat, să punem oare-care restricțiuni în alegerea și pregătirea aspiranților la călugărie, urmând ca unii dintre aceștia și cei deja călugăriți, care se vădesc mai bine înzestrați, să fie trimiși la Seminarul de călugări înființat de

Noi, în acest scop la Sf. Mănăstire Cernica; iar surorile și călugărițele tinere de asemenea dovedite, ca mai bine dotate, să fie trimise la Seminarul de călugărițe, care funcționează la Sf. Mănăstire Bistrița din Județul Vâlcea.

De asemenea, am luat măsuri, ca să se pună mai multă rânduială și grijă în gospodăria Mănăstirilor, precum și în mânuirea și administrarea bunurilor ce le aparțin.

Toate acestea au fost făcute, cu gândul de a face un prim pas, spre idealul călugăresc, de care v'am pomenit mai sus. Și am avut mulțumirea de a constata, că cu toate greutățile și lipsurile inerente unei așa de îndelungate lăncezeli, totuși un început destul de îmbucurător s'a făcut.

Intre timp însă întâmplându-se, ca Fericitul întru pomenire, gloriosul nostru Rege Ferdinand I, să fie chemat către Domnul, în împrejurări destul de critice pentru Neam și Dinastie — moștenitorul său legal Majestatea Sa Regele Mihai fiind încă minor — a binevoit Dumnezeu, ca potrivit datinelor țării și voinței poporului și defunctului Rege, mai înainte exprimate, Noi să fim chemați spre a ocupa un loc în Consiliul de Regență și împreună cu ceilalți doi colegi, să veghiăm la cârma și interesele superioare ale Neamului și Statului Român, până la Majoratul Majestății Sale Regelui Mihai I.

Sarcina aceasta — de altfel de mare cinste pentru Smerenia Noastră și Biserica, al cărei prim păstor și conducător suprem suntem — ne-a răpit aproape tot timpul, pe care-l foloseam întru privigherea și conducerea exclusivă a Bisericii în general și în deosebi a Sfințelor Mănăstiri.

Din pricina aceasta, în timpul din urmă am avut impresia, că în ceea ce privește Sfințele Mănăstiri, multe din începuturile bune făcute de Noi, au început a se clătina.

Spre a preîntâmpina o stagnare a acestor bune începuturi și mai ales de va fi cu puțință, să li se dea un avânt și mai mare, am găsit de bine, că în ceea ce privește Sfințele Mănăstiri, în fruntea trebilor de natură duhovnicească-administrativă, să punem pe un călugăr, care prin petrecerea sa din fragedă copilărie, în disciplina și ordinea călugărească va fi căpătat mai multă experiență, în ceea ce privește năzuințele, îndatoririle și viața specific călugărească și care mai ales în vremea sa — după cât suntem încunostințați — în vechiul regat a fost pri-

mul și singurul, care în această tagmă fiind, a năzuit și a izbutit să-și însușească o cultură teologică superioară, dând prin aceasta pildă și îndemn și altora, care l-au urmat.

Călugărul acesta este Prea Cuviosul Arhimandrit Dr. Filaret L. Jocu—Mare Eclisiarh și deservent al Catedralei Noastre Patriarhale—.

Trecutul și experiența sa de până acuma inspirându-ne întru cât-va garanția că va fi un bun auxiliar și interpret al năzuințelor și intențiilor Noastre, privitoare pe Sfințele Mănăstiri, **I am numit pe Prea Cuvioșia Sa Exarh Referent al Sfințelor Mănăstiri, din cuprinsul de Dumnezeu păzitei Noastre Eparhii, dându-i însărcinarea de a urmări și controla executarea ordinelor și dispozițiilor Noastre, precum și a ne prezenta proiecte și propuneri pentru rezolvarea chestiunilor de natură duhovnicească-administrativă în personalul și conducerea Sfințelor Mănăstiri.**

Chestiunile economice și financiare precum: bugetele, bilanțurile, socotelele etc., comportând oare-care cunoștințe de specialitate, rămân și mai departe în competența Secțiunii Economice a Consiliului Arhiepiscopesc, care este mai larg organizată și este înzestrată și cu personalul de specialitate trebuitor.

Însă Părintele Arhimandrit Filaret va avea a se interesa de aproape și a ne referi și despre bunul mers al gospodăriilor Sfințelor Mănăstiri, îngrijindu-se, ca și chestiunile economice-financiare, să fie întotdeauna puse la punct și prezentate la timp la locul de competență.

Vestindu-vă acestea, prea iubiților mei fi în Domnul, vă poftim părintește, ca să dați Prea Cuviosului Arhimandrit Dr. Filaret L. Jocu, tot concursul și buna-voință Prea Cuvioșilor Voastre, pentru ca „nu cu întristare și suspinuri, ci cu bucurie și mulțumire“ să ducă la bun sfârșit sarcina ce i-am încredințat, să primiți cu dragoste sfaturile și îndemmurile sale și întru cât ele vor fi spre binele și folosul vostru sufletesc și spre înflorirea și propășirea așezămintelor, care vă adăpostesc, să le socotiți, ca pre însăși sfaturile și îndemmurile Noastre, care toate să fie spre cinstea, slava și mărirea Prea Bunului și Induratului nostru Dumnezeu, Celui în Treime închinat și slăvit, ale cărui haruri și bine-cuvântări să fie cu voi cu toți, Amin.

Arhiepiscop și Mitropolit

M I R O N

Patriarh

C R O N I C A E X T E R N A

Duminică, 9 Martie, s'a început seria Conferințelor religioase, pentru postul mare, în istorica și măreața Catedrală „Notre-Dame“ din Paris. Este o tradițiune tot atât de istorică și de măreață ținerea acestor conferințe în seculara catedrală pariziană și cu toate frământările politice și sociale protivnice, dealungul secolelor, această tradițiune — pe care au ilustrat-o predicatori ca Bossuet și Lacordaire — s'a continuat și se continuă încă, cu autoritatea și forța lucrurilor, la baza cărora rezidă credința creștină și spiritul apostolic.

Actualul predicator la „Notre-Dame“ este R. P. Pinard de la Boullaye, un savant și un orator de calitate, căruia răposatul Cardinal al Parisului Louis Dubois, a încredințat încă de anul trecut „conferințele“ la Catedrală.

Anul trecut, predicatorul, care și-a ales ca temă generală: „Iisus-Christos, persoana și opera lui“, a stabilit certitudinea faptelor evanghelice, a arătat că Iisus s'a afirmat și a fost crezut ca fiind Mesia. Anul acesta, oratorul va aborda interpretarea faptelor evanghelice referitoare la persoana lui Iisus, și va expune că El a fost, într'adevăr, Mesia așteptat de poporul ebru, trimisul care a vorbit în numele lui Dumnezeu.

Cele șase conferințe de anul acesta sunt intitulate astfel:

1. Iisus ca Invățător; 2. Christosul păgân. 3. Mărturia lui Iisus despre El Insuși. 4. Mărturia Profeților. 5. Invierea lui Iisus și Critica. 6. Invierea lui Iisus și Raționalismul. Jurnalul ne spune că prima conferință s'a deschis în prezența unui auditoriu dintre cele mai numeroase, unde se găseau alături oameni de toate condițiunile și de toate nuanțele de gândire.

Ne amintim noi înșine spectacolul admirabil—unic poate—pe care-l formează mulțimea pariziană imensă, îngrămădită în fața superbilor portaluri ale Catedralei, așteptând, cu ore întregi înainte, deschiderea porților. Este într'adevăr impresionant.

Conferința începe la ora 5 p. m. și este auzită de mii de ascultători grație numeroaselor și puternicilor „haut-parleurs“.

Dăm aici textul primei conferințe, care poate folosi, eventual, cetitorilor revistei noastre, după ziarul „La Croix“.

Iisus ca Invățător.

Tăria accentului, adâncimea, sau înălțimea învățăturii nu ne hotărăsc niciodată la un atașament total pentru un învățător. În multe cazuri, acestea ne înspăimântă. Înainte de a ne predă sub toga profesorului, noi căutăm omul. Rece, aspru, mândru, el ne respinge; simplu, dragăstos, ne cucerește.

Aici Domnilor, cuvântul mi se oprește pe buze. Ar trebui să vă descriu farmecul abandonării Sale, răbdarea sa, bunătatea sa, delicatețea și virilitatea afecțiunilor sale, miostivirea sa neobosită. Renunț însă: timpul de care dispun este prea scurt, mâna mea prea ne îndemânatecă, modelul prea perfect. Voi încercă, numai, să fixez câteva trăsături din fizionomia sa. Dupăce mă veți fi ascultat, aceia dintre voi, cari au citit și meditat Evanghelia, vor zice: „Abia dacă e o schiță! Nu este El!“ Dinainte, accept această critică, iubii ascultători. Voi care-l cunoșteți, complectăți această imagine imperfectă; voi care-l ignorați, încă, verificați dacă, nu cumva eu îi împrumut virtuți pe care El nu le posedă.

Să-l urmărim în cursul misiunii Sale.

Populațiunile dela sate sunt abandonate ca niște oi fără cioban. El se face păstorul lor. El începe prin a le chema la pocăință și a le anunța împărăția lui Dumnezeu. Simplitatea și dragostea lui cuceresc inimile. Indată, mulțimile se îngărămădesc pe urmele lui.

I se aduc bolnavi. El nu zice deloc: „Rolul meu nu este de a vindecă corpurile, ci sufletele!“ Acești copii slăbănogi, acești nepuțincioși, acești bătrâni vrednici de plâns suferă. Cum le-ar refuză mila lui? El îi primește cu bunăvoință și îi vindecă. O plângere ascultată, va aduce o sută altele după ea. El știe acest lucru; și e gata să suporte toate neplăcerile lor.

Nici măcar n'așteaptă să fie rugat. La Naim, întâlnește pe niște oameni cari duceau la groapă pe fiul unei văduve. El îi oprește, deșteaptă copilul și îl încredințează mamei sale.

El predică familiar în piețele publice. Pe malurile lacului Tiberiadei. Iată-l pe culmea unui deal din vecinătate. O mulțime dornică l-a urmat. El profită de această împrejurare, pentru a-i descoperi (mulțimii) căile mântuirii.

Fiecare din sfaturile sale este o condamnare

a lăcomiei, a violenței, a nedreptății, a desfrânării; însă, ce formulă cu totul nouă a știut el să găsească! În loc să asvârle anatemă, el proclamă fericiri: „Fericiti aceia a căror inimă este descătușată de bogății! Fericiti cei blânzi! Fericiti cei cari suferă prigoană pentru dreptate! *Beati! Beati! Beati!*“ Autoritatea zice: „Faceți! Nu faceți!“ — Orgoliul: „Vai vouă, dacă călcați ordinele mele!“ — Bunătatea: „Ce fericiti veți fi dacă veți urmă sfaturile mele!“

Aceste diferențe se simt chiar într'un text scris. Cu cât mai puternice sunt ele atunci când vocea și gestul accentuiază dulceața lor, sau asprimea lor!

Pentru multe suflete, succesul este o încercare teribilă: în ziua în care el le scoate din obscuritate, le face să-și piardă simplitatea și afabilitatea lor. Iisus, dimpotrivă, cu tot renumele său crescând, rămâne modest, binevoitor, afabil față de toți.

Chiar și copiii au parte la mângâierile lui. El îi lasă să se apropie de El, îi mângâie și muștră pe apostoli cari voiesc să-i îndeparteze: „Pentru cei asemenea lor, zice el, este făcută împărăția cerurilor!“

Cu discipolii săi, el este încă și mai umil și mai afectos. Către sfârșitul vieții sale, El poate să le zică: „M'am comportat în mijlocul vostru ca și cum aș fi fost servitorul tuturor“. În sera Cinei, înainte de a-i părăsi, El se micșorează până a le spăla picioarele. Cât trebuie să fi fost de dulce să trăiești în intimitatea unui astfel de Stăpân. Cum să ne mai mirăm de afecțiunea pe care acești privilegiați i-au consacrat-o.

El mai are și alți prieteni. Unul din ei, Lazăr, se întâmplă să moară. Iisus este condus lângă mormântul lui. Alături de cele două surori care plâng, El nu poate să-și ascundă emoția; lacrimile i curg și în așa fel, încât fariseii cari-l spionează, își șoptesc între ei: „Iată deci cum îl iubea!“

În ziua Floriilor, El intră în Ierusalim triumfător. În asemenea ore, toate iluziile sunt posibile, și toate îngâmfările. Pentru acest motiv, când generalii victorioși urcau în Capitoliu, Românii dădeau soldaților cari urmau carul lor dreptul de a glumi pe socoteala lor cât vor vreă. Iisus n'are pe nimeni care să-i facă acest serviciu; totuș departe de a se lăsa câștigat de beția generală, el plânge; plânge pentru pedeapsa care va cădea peste cetatea perfidă:

„Ierusalime, Ierusalime. dacă ai fi înțeles tu, în ziua în care acest lucru îți eră posibil, cecece trebuia să-ți asigure pacea!“ Această ovațiune delirantă, el o disprețuiește; insultele de mâine, le acceptă; dar să fi visat pentru poporul său pacea și să prevadă, în schimb, ororile unui asediu, ruina, dispersiunea, iată cecece îi despică inima. El plânge.

Dar la urma urmelor, pentru a nu te emoționa la prevederea unui războiu înspăimântător, la vederea unei mame care-și plânge fiul unic. sau aproape de mormântul unui prieten, n'ar trebui oare să aibi o inimă de piatră?

Sunt dimpotrivă, nenorociri înaintea căroră se opresc milele ordinare. Acestea sunt defectele morale, dela ignortanța stupidă, până la depravațiunile brutale, sau rafinate. Ele întorc dela ele compătimirea pentru că nefericirii cari sunt atinși de ele par sau demni de neglijat, din cauza vulgarității lor, sau demni de disprețuit, din cauza petelor lor. Ce mai rămâne demn de a fi iubit în ei? Nimic, se pare. În plus, a frecventă astfel de oameni, cineva e considerat că s'a coborât la nivelul lor; este disqualificat în ochii celor eleganți și puri... Christos, însă, a judecat astfel. În acești degradați, el n'a vrut să vadă decât niște frați; el n'a considerat, în locul culpabilității lor reale, sau aparente, decât suferințele lor, ușurarea pe care el putea să le-o aducă, puțină virtute care le mai rămâneă, sau de care ei rămâneau capabili, odată vindecați, oricare ar fi fost succesul eforturilor sale, bucuria de a le face bine, sau măcar de a încercă a le face.

Iată dece, el se consacră cu predilecție îngrijirii acelor cari sunt disprețuiți: simplii, vameșii, păcătoșii. El împinge bunăvoința până a se așeză la masa lor, delicatețea până a se invită la ei când îi vede prea timizi pentru a-i propune să între sub acoperișul lor.

Ori cât ar fi de mari greșelile lor, el le ia apărarea contra zelului neînțelegător al discipolilor săi.

Când Iacob și Ioan, cer permisiunea ca să cheme foc din cer peste orașul Samarițenilor, cari refuzaseră predicarea lui, el răspunde: „Focul? Acest spirit de mânie nu este al meu! Înțelegeți odată! N'am venit să pierd, ci să mântuiesc!“

Spiritul lui este de a aduce, cu blândețe, pe oricine la căința pentru păcate și de a

iertă. „De câte ori să iertăm? Se poate de 7 ori? — întreabă Petru. — Nu de 7 ori, răspunde Iisus, ci până de 70 de ori câte 7.“

Vă vorbiam adineaori de delicatețile sale. Vreți să v'o spun pe cea mai deosebită din toate, aceea care se inspiră dintr'o psihologie mai adâncă? Iat-o:

Câți păcătoși nu sunt cari deși desgustați de ei înșiși și de viciile lor, renunță totuș să se desprindă din mocirla lor, fiindcă își închipuiesc că soarta lor este hotărâtă pentru totdeauna și că mânia divină este în mod iremediabil pornită să-i pedepsească! Dacă speranța iertării nu le este dată dinainte, niciodată ei nu vor face nici cel mai mic gest de pocăință. La ce bun! Pentru acest motiv, Iisus a predicat din belșug milostivirea Tatălui, imensa bucurie pe care el o încearcă când poate să strângă din nou, în brațele sale pe copilul care revine la el. „Va fi, zice el, mai multă bucurie, în cer, pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru 99 drepti, cari n'au nevoie de pocăință!“

Putea el să facă mai mult? — Da. Unind exemplul cu preceptul, el împacă, el însuși pe toți aceia, în cari el află dispozițiunile cerute. Mai mult, el se silește a-i reabilita în stima tuturor.

O femeie pierdută, ca viață, cu prilejul unui prânz pe care Simon îl oferă invitaților săi, intră în sală, spală cu lacrimile sale picioarele lui Christos, le unge cu mir și le șterge cu părul său. Fariseul este scandalizat în el însuși. „Dacă acest om ar fi fost profet, ar fi știut ce fel de creatură îndrăznește să se apropie de el! — Simon, îi zice Iisus, am intrat în casa ta și tu ai neglijat ritul obișnuit de a-mi vărsa apă pe picioare: această femeie le-a udat cu lacrimile sale și le-a șters cu părul ei. Tu nu m'ai sărutat; ea mi-a sărutat picioarele. Pentru aceasta, îți spun: păcatele pe care ea le-a făcut îți sunt iertate, căci a iubit mult. *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.*“

Și îndreptându-se către păcătoasă, a adăugat: „Fii în pace, păcatele tale îți sunt iertate!“

Dilexit multum. Ea a arătat o mare dragoste. Iată tot ce Iisus vreă să știe despre ea, tot ceea ce vreă să fie reținut din trecutul său!

Credeți, Domnilor, că amenințarea cu pedepsele cele mai înfricoșătoare ar fi putut

obține o conversiune atât de completă, atât de generoasă, venită din chiar fundul inimii? Credeți că ar fi posibil din partea lui Christos de a împinge mai departe bunătatea? — Nu, fără îndoială; însă, iarăși, cu cât această bunătate vă pare mai excepțională, cu atât sunteți mai împinși a vă întreba de unde provine ea în el, de unde îi vine o astfel de siguranță că predicând milostivirea așa cum o predică, exercindu-o așa cum o exercită, el urmează spiritul lui Dumnezeu.

Căutați, Domnilor. Pentru moment, n'am a vă propune niciun răspuns.

Va fi fost la el simplă predispozițiune naturală, afacere de temperament? În parte, poate; însă binevoiți a observa că Iisus, în anumite ocaziuni, s'a arătat capabil de mâinii vii, dacă nu din acelea pe care le-ar explica tresăririle subite ale unei naturi impresionabile, apoi cel puțin din cele mai justificate și din cele mai măsurate. Remarcați, în plus, că sensibilitatea lui niciodată nu degenerază în slăbiciune și niciodată nu-l târăște la vre-o familiaritate de care să aibă a se neliniști vreo virtute, fie ea cea mai scrupuloasă, și că integritatea moravurilor sale nu poate fi obiectul nici celei mai mici bănuieli; pe cât de delicată, bunătatea lui este pe atât de prudentă, de pură.

Va fi datorit el această bunătate unei înțelegeri mai profunde a paternității divine, din care el a făcut tema preferată a predicii sale? Se poate; dar rămâne încă de explicat de unde a luat el convingerea că nu depășește măsura, când a ordonat apostolilor săi de a iertă „de 70 de ori câte 7“ adică fără limită, sau când a afirmat că întoarcerea unui singur păcătos umple cerurile de mai multă bucurie decât perseverența a 99 drepti.

Cine îl autoriză să descrie această fericire a Tatălui ceresc cu nici mai multă, nici mai puțină certitudine decât dacă ar fi fost martor?

Martor, e prea puțin zis, căci el are un fel unic de a reconcilia. El nu iartă „în numele“ Celui Atotputernic. Oricât e de măsurat în toate cuvintele sale, el acționează, când exrcită aeest ministeriu de împăcare, în numele său propriu. El face asta, chiar când i se reproșează că ar uzurpă un privilegiu rezervat exclusiv lui Dumnezeu. La ce bun să cităm fapte noi? Amintiți-vă conversiunea păcătoasei. Iisus o iartă de

păcatele sale, pentruce? — Pentrucă ea a iubit mult — Dar pe cine oare a iubit ea, vă rog, dacă nu pe acest om dela care lacrămile sale imploră iertarea, ca și cum el ar fi fost ofensatul, alături de care ea stă în atitudinea culpabilului în fața judecătorului său și ale cărui picioare le sărută?

Ați întâlnit vreodată un director de suflute, care să îndrăznească să zică — afară numai dacă orgoliul sau patima nu i-ar fi luat mințile — care să îndrăznească să zică, ca și cum el ar fi Bunătatea încarnată:

„Fiindcă mă iubești, fii în pace! Păcatele tale sunt iertate“. Or, este tocmai ceace zice Christos, el, cel din urmă pe care cineva ar putea să-l acuze de asemenea nebunie. „Bunătatea încarnată;“ prin fiecare detaliu al purtării sale și mai ales prin delicatețea, promptitudinea și bogăția iertărilor sale, el acționează ca și cum ar fi, într'adevăr această „bunătate“. Este el? Problema cel puțin se pune. Imi ajunge astăzi de a vă fi adus să constatați acest lucru.

N. CAZACU

No. 4310

21 Martie, 1930

C I R C U L A R A

P. P. C. C. Protopopi ai Arhiepiscopiei Bucureștilor privitoare la Carnetele de reducere pe C. F. R., a preoților și slujbașilor bisericești

P. C. Părinte,

Primind adresa Ministerului Instrucțiunii și Cultelor, Nr. 31176 a. c. se aduce la cunoștința generală a preoților, cântăreților și altor slujbași bisericești, din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, că Regia autonomă a C. F. R. a anulat valabilitatea actualelor carnete de identitate pentru călătoriile cu reducere 50% pe C. F. R., cu începere dela 1 Aprilie a. c., dând instrucțiuni pentru emiterea de noi carnete, după normele arătate mai jos, și comunicate de Ministerul Instrucțiunii și Cultelor cu adresa Nr. 44076/930.

Nouile carnete de identitate pentru C. F. R. se vor libera de Minister, numai la cererea Arhiepiscopiei, însoțite de datele arătate mai jos, trimise prin P. P. C. C. Protopopi.

Au dreptul la carnete de reducere 50% pe C. F. R. toți funcționarii Departamentelor ale căror bugete sunt înglobate în bugetul general al Statului (aprobat de parlament). Nu se vor da carnete funcționarilor tuturor Regiilor autonome, instituțiilor subvenționate, celor plătiți de județ sau comună, într'un cuvânt se vor bucura de carnete cu reducere pe C. F. R. numai funcționarii prevăzuți în bugetele nominale (cu lista nominativă) ale Ministerelor, sau respectiv instituțiilor ce vor încheia convențiuni cu administrația casei au-

tonome a C. F. R. Nu se vor da în nici un caz funcționarilor cu diurnă.

Repartiția claselor se va face — cași în trecut, în legătură cu salariul primit adică: Se vor da carnete cl. I tuturor funcționarilor cari îndeplinesc o funcție superioară și sunt retribuiți cu salariul global începând dela 12000 lei lunar în sus, ceiace ar corespunde începând cu gradul de șef de serviciu. Carnete de cl. II se vor da funcționarilor cu un salariu lunar sub 12.000 lei lunar, și având cel puțin cursul secundar inferior, dela copist la șef de biuro; cl. III se va da tuturor celorlalte categorii de funcționari, cari îndeplinesc o funcție inferioară.

Fiecare carnet va purta fotografia iscălită jos, a persoanei indicate în el, mărime de 6/9 cm. neagră pe fond alb. Nu se vor libera carnete, persoanelor ce nu au dreptul, nici acelora în cari se vor trece persoane cu drept la carnete pentru clase superioare ceia la care au dreptul.

Taxele ce se plătesc pentru carnete — pentru fiecare persoană: soț, soție și copii minori — sunt: 30 lei pentru cl. I, 25 lei pentru cl. II și 20 lei pentru cl. III. Nu se primesc bani în numerar, ci să se plătească sumele corespunzătoare claselor respective P. P. C. C. Protopopi, plus 2 lei de fiecare borderou, pentru cheltueli de tipărit. Aceștia la rândul lor vor achita suma globală ori-

cărei stațiuni de C. F. R. la cassa specială de bilete, arătând casierului că: se varsă suma de lei (cutare) pentru un număr de (atâtea) carnete: atâtea de cl. I cari fac lei; atâtea de cl. II cari fac lei; atâtea de cl. III cari fac lei cerând o singură chitanță pentru toate sau pentru fiecare clasă câte una. Aceste chitanțe se vor atașa raportului Părintelui Protopop către chiriarhie, însoțit de borderourile corespunzătoare.

Borderourile ce trimitem fiecărui protopopiat, tipărite gata, se completează cu persoanele corespunzătoare, după literă în ordinea — alfabetică — fiecare borderou, cuprinzând nume cu aceeași literă alfabetică, nu amestecate.

Nu se vor înainta Arhiepiscopiei cereri individuale că nu vor fi primite, ci numai în grup, cu borderouri. Pentru soție și copiii minori se vor cere carnete odată cu soțul, pe același borderou, și în ordine. Numai în cazuri excepționale cum ar fi: căsătoria ulterioară emiterii carnetului sau dobândirea unui copil, numirea sau hirotonia, se va cere carnet cu borderou separat, menționându-se neapărat la coloana „observațiuni“, numărul

carnetului soțului sau părintelui. Nerespectarea acestor reguli, va atrage respingerea întregului borderou.

Borderourile astfel întocmite în dublu exemplar și nesemnate jos, sub răspunderea protopopului de exactitatea persoanelor și claselor arătate în ele, însoțite de fotografiile corespunzătoare și chitanțele de plată la C. F. R., se înaintează Arhiepiscopiei în termenul cel mai scurt, pentru că, cu începere dela 1 Aprilie a. c., nu mai sunt valabile carnetele actuale.

La mânăstirile de călugări și călugărițe oficiul străngerii fotografiilor și chitanțelor și întocmirea borderourilor îl face stărișul și stărișta respectivă, după aceleași norme arătate mai sus.

Sub nici un motiv Ministerul sau chiriarhia nu va da curs cererilor incomplete de liberări de carnete, sau acelora care nu vin după modul stabilit mai sus.

Aducându-vă la cunoștință cele de mai sus, vă invităm a lua măsuri de executare.

p. Arhiepiscop și Mitropolit,

† PLATON

Cons. referent,
Pr. EUGEN BARBULESCU

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protopopiatul Circ. I. București. — Se publică concurs, cu termen 30 zile, pentru ocuparea postului de preot paroh la biserica Popa Tatu, devenit vacant pe data de 11 Martie 1930, prin încetarea din viață a părintelui Gh. Șerban.

Biserica are 340 familii; 1550 suflete.

Există casă parohială. Biserica este în curs de reparare.

Salariul se primește conform gradului de studii.

Venitul epitrahilului: aprox: 2000 lei lunar.

Indatoriri: Cele cerute de sf. canoane și de legile bisericesti.

Cererile candidaților pentru ocuparea acestui post, însoțite de actele necesare, potrivit hotărârei Consiliului Eparhial 6178 din ședința dela 22 Mai 1929, se vor trimite, în termenul arătat în această publicație, direct sf. arhiepiscopii, care apoi va cere referințe protopopului respectiv.

Candidații vor prezenta toate actele cerute de regulament.

Protopop, ZAMFIR ST. POPESCU

Protopopia Jud. Ilfov. Circ. II. Budești, publică concurs pentru ocuparea a 2 parohii, nou-înființate pe 1 Ianuarie 1930 și anume:

1) *Parohia Mierlari*, comuna Jilava-Ilfov, are 250 familii cu 1500 suflete, de creștini ortodoksi, are biserică parohială cu hramul sf. Gheorghe în bună stare, are 17 pog. sesie parohiala, are casă parohială; venitul epitrahilului se cifrează la 4-5000 lei anual fiind salariat de stat conf. gradului de studii. — Aci funcționează de 2 ani preotul Niculae Papa Anton, ca preot provizoriu, un naționalist macedonean. —

2) *Parohia Renașterea-Dorobanțu*, comuna Cucuței-Piătărești Ilfov, are 210 familii cu 1200 suflete, de creștini ortodoksi, are biserică parohială cu hramul Adormirea în stare mediocră; are 9 pogoane sesie parohială; are casă parohială, venitul epitrahilului se cifrează la 4-5000 lei anual și salariu de la stat conf. gradului de studii. Aci funcționează de 3 ani preotul Andrei Savu, ca paroh provizoriu, recunoscut în state pe 1 Ianuarie 1930 și de onor Minist Instrucției Publice și Cultelor cu ordinul No. 16511/930. —

Cererile însoțite de actele reglementare se vor înainta în termen de 15 zile sf. Arhiepiscopii, la cari Protopopia va referi. —

Protopop. Icon. GH. POPESCU

Protoeria II a Jud. Prahova. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot confesor al *Penitenciarului Mărgineni*, jud. Prahova plătit de Ministerul Justiției, cu leafă bugetară 5400 lei lunar. Alte avantagii nu are.

Cererile însoțite de acte, vor fi înaintate Sfintei Arhiepiscopii, în termea de 15 zile dela publicație.

Obligațiuni, cele cerute de canoane și legile bisericești, în vigoare.

Se preferă licențiați în teologie buni vorbitori.

Consiliul arhiepiscopesc

Protopopia Jud. Vlașca Circ. I. — Se face cunoscut că în parohia *Braniștea* acest protopopiat e vacant postul de preot paroh, în locul preotului Constantin Bădulescu, decedat.

1. Parohia *Braniștea* are biserică parohială de zid în stare de funcționare cu hramul Adormirea.

2. Parohia are un număr de 210 familii cu 1250 suflete,

3. Pământul bisericeii e în întindere de 7½ Ha.

4. Beneficii în afară de salariu legal, ar fi circa 8000 lei anual.

5. Casă parohială nu este.

6. De dorit este ca preotul din această parohie să fie bine pregătit în luptă contra secțanților, deoarece în localitate se găsesc secțanți adventiști.

Cererile de transferare însoțite de memorii, precum și cererile de hirotonie se vor înainta Sf. Mitropolii.

Protopop, Pr. GH. T. POPESCU

CANTAREȚI

Protoeria Jud, Vlașca Circ. Videle. — Se publică concurs pe termen de 15 zile pentru ocuparea posturilor de cântăreți II de la parohiile:

1. Blaiești postul II de cântăreț,

2. Găleteni de Sus,

3. Letca Nouă,

4. Metropolia,

5. Merenii de Jos,

6. Rădulești.

Doritorii vor adresa cererile însoțite de acte Protoeriei Videle, Vlașca.

Protopop, AL. BĂDĂNOIU

Protoeria Circ. I Câmpulung Jud. Muscel. — Se publică vacanța celor două posturi de cântăreți dela parohia Bădenii Ungureni-Slobozia. —

Doritorii vor înainta cereri în termen de 15 zile la Protolerie. —

Protopop ECONON N. PROCA

DARURI ȘI MULȚUMIRI

Parohia „Bădeni-Ungureni“ din Slobozia-Muscel, mulțumește următoarelor persoane cari au făcut daruri sf. Biserici:

Doamnei și Domnului Elena și Nicolae Bălănescu din Câmpulung Muscel, cari au dăruit: sf. Potir, sf. Disc, sf. linguriță, copie, 3 sf. procopețe și o sf. cruce pentru sf. Masă toate în valoare de 8500 lei.

Doamnei Alexandrina N. Vasilescu, din Stoenști-Muscel, care a dăruit sf. Antimis în valoare de 1000 lei. —

Binecuvintează și sfințește Doamne, pe cei ce iubesc podoaba Casei Tale!

Paroh, Preot P. MURĂRESCU

Domnul Ionel Constantinescu Colțatu comerciant din Orașul *Roșiori-de-Vede* a donat biserică noastră Sf. Adormirea, care se află închisă, suma de lei 50000.

Respectuos aduc aceasta la cunoștința înalt Prea Sfinții Voastre, spre a se ști de superiorii noștri bisericești numele persoanelor filantropice cu dragoste de biserică și cu adevărată credință.

Pr. Paroh GH. N. SIMA

CĂRȚI NOI

Creația universului din punct de vedere filozofic, științific și biblic de Preotul Toma Gherasimescu, Vol. I, partea I. Se poate cere la Roman, str. Florian 26, prețul 15 lei. —

În această lucrare, părintele Gherasimescu trece în revista diversele teorii formulate, din cele mai vechi timpuri și până în prezent, cu privire la creația universului: teorii teiste, dualiste, pan-teiste raționaliste și materialiste. Expunerea fiecărei teorii e întemeiată pe cercetarea a însăși operilor autorilor dela cari a emanat. La Bibliografia pentru vol. I găsim nu mai puțin de 120 autori, pe cari desigur că i-a și folosit.

Încât, munca părintelui Toma Gherasimescu apare de proporțiuni uriașe. Într'adevăr, cetitorul poate face cunoștință cu cei mai celebri cercetători ai aceste importante chestiuni. Dacă părintele Toma Gherasimescu ar fi selectat din mulțimea autorilor pe cei mai expresivi și ar fi înzistat asupra structurii lăuntrice a teoriilor lor, ne-ar fi putut da o lucrare mai compactă și mai substanțială. Cum însă, broșura de față (63 pagini) e numai începutul lucrării ce-și propune să dea, credem că broșurile următoare vor ataca în plin chestiunea. Deaceia o recomandăm atențunii cetitorilor noștri.